

***PTICA
NA
BANDERI***

PTICA NA BANDERI

Danas sam ljut i ovo je ljuta priča.

Ja sam Švraka koja zamišljeno i pomno prati, na banderi, vas Ovce, vi ste svi Ovce. Da, dobro ste pročitali. Ovce koje mahnito kruže gradom ne bi li prevarile jedna drugu, maznule Ovčicu svoga prijatelja Ovna ili maznule par piva za malu lovu. I onda guliti fasade do kuće da se ne prosujete na trotoar. A Ovčice trepere tim istim ulicama i nameću jedna drugoj nove ovčje sandalice da bi ona, stol do, zavisno gledala te iste sandale. Ovčice kojima je bitnije od života sniženje u Zari i lepršanje svojim počeshljanim runom i namazanim papcima u raznim bojama kroz trgovačke centre ili našim lijepim pašnjakom zvanim Zagreb, a u potrazi za još ljepšim runom ili šminkom s kojom će to isto runo premazati.

Ja sam Švraka koja leti i gleda tebe, baš tebe koji sada ovo čitaš. Ja sam jebena Švraka, ali samo u ovoj priči. Priču koju ja pišem i stoga sam si dao tu privilegiju da to sagledam iz gornjeg kuta. Inače sam isto s vama u tom istom jebeno opisanom krdu. Koliko god mi mislili da smo bolji od ovaca, jebi ga, nismo.

Zašto ovce? Zato što nisu previše inteligentne i idu kuda ide krdo. Kuda ih gone. Samo smo mi malo više inteligentniji, ali ne previše, jer se isto krećemo u krdu za našim glavonjama Ovnovima.

Zašto tako ružno pišem? Zato što sam danas malo ljut. Ali kada sagledate to s malo mašte, moći ćete razumjeti ovo o čemu pišem. Nadam se, ako ne prije, onda na kraju priče.

Ovce. Zato što sam prije desetak godina gledao prokrijumčarenu snimku iz Sjeverne Koreje od koje je nastao dokumentarac koji sam pogledao i nisam mogao vjerovati svojim očima koliko ljudski mozak može biti isturpijan. Jednostavno, šok. Taj dokumentarac me toliko šokirao da me natjerao da se dobro zamislim. Jebeno zamislim. Jer su oni ljudi kao i mi. Zapitam se, ako su oni svi turpijah glava, vjerujući da nisu i da sve rade ispravno. Da je sve kako treba biti. Što smo mi? Što mislite? Je li kod nas isto radila turpija, samo tuplja? Odgovor je, da.

Koliko god mi mislili da smo bolji jedni od drugih, i mi smo dobili turpijom po glavi. Mi smo isto ovce, samo kulturnije i malo pametnije krdo. Mislim da je ta turpija krenula davno od juga ka sjeveru Europe, ako pričamo o našoj, kako je Ameri zovu, staroj kurvoj Europi. Koja je naša, po meni

nezamjenjiva i prekrasna. Moja misao je da ta ista turpija putem sve više zatupljuje. Europski sjevernjaci su isto Ovce, ipak malo manje isturpijani nego mi. Znae za onu “Što južnije, to tužnije”.

Zašto ovce? Ja, Švraka, letim do Zagreba i na Gornjem Gradu vidim krdo Ovnova, počesljanog runa, ispoliranih rogova i lijepo podrezanih papaka, pokoju stariju ovčicu, sređenu i obojanih papaka svaki u svojoj boji. E, to je krdo koje mi pratimo i dali smo im sve ovlasti da nas stavljaju na pašnjake kako oni to žele. Neki su dobili po koju travku, da jedva preživljavaju, dok su drugima dali pašnjake s travom koju ne mogu popasti za pet života. Ni oni, ni njihove ovčje obitelji. Dok drugi jedva preživljavaju, drugi se prežderavaju. Sve su si to fino posložili. Glavonje. Mi Ovce samo to gledamo i što možemo? Ništa, jer smo Ovce. A zašto? Jer sada svaka ovčja vlada ima svoju vlastitu turpiju.

Evo jednog ovčjeg paradoksa. Predsjednik ili premijer krda možeš biti samo s osobnom iskaznicom, bez škole. A onaj mali Ovan obrtnik mora završiti školu, skupiti brdo papira, koje masno plaća friškom, ne suhom travom. Komisije koja mu izlazi i uči ga kako nešto napraviti, a sami nisu nikada upalili stroj ili uzeli alat u ruke. Ti Ovnovi su komisija

koju on treba zadovoljiti da bi mogao raditi ono što već sam ima u malom prstu. Što već generacijama radi njegova ovčja obitelj. I kad se sve to završi i Ovan obrtnik počne uporno pasti i skupljati frišku travu, i nakon mukotrpnog prebiranja, skupi hrpicu za svoju ovčju obitelj, glavonje je odmah uzima-ju sebi.

Zašto ministarski Ovan, onaj ulašteni s Gornjeg Grada, nema završeni Fakultet političkih znanosti, koji je trebao završiti, kao mali obrtnik školu, pa neka onda jebe malog Ovna obrtnika u mozak. Ne prije, bez završenog faksa. Zar to nije licemjerno? Jebeno licemjerno.

Koliko se vas Ovaca ikad zapitalo zašto je to tako? Malo. Jer pognute glave pase i ne vidi oko sebe i ne smije dignuti glavu, jer će drugi Ovan s početka priče popasti njegov dio. Ili ako ode zveknuti koje pivo i malo se odmakne od svoje Ovčice, koja je sva napirlitana zadnjom modnom robom iz Zare, drugi Ovan koji je kibi, odmah čim ovaj ode na pivo, taj drugi Ovan opali po šubari. I on jadan ispada glupa ovca, a imao je dobre namjere nešto poduzeti ili samo malo odahnuti uz pivo. Ako se makne s mjesta, sranje, ako ostane pasti, ostaje ista glupa ovca. Sjeban izbor. Zar ne? Što poduzeti, moji ovčji prijatelji? Nastaviti pasti ili svi u isto vrijeme di-

gnuti glave s pašnjaka da nitko nikom ništa ne može? Ja ne znam. Mislim da takvu slogu u našoj, (da se nitko ne uvrijedi, ću napisati) imaginarnoj ovčjoj domovini ne možemo napraviti.

Nadam se da ste pročitali ovaj tekst s malo, ne treba puno, žličica mašte i razumjeli o čemu pišem.

I što je još žalosnije, nije bitno koje glavonje nas vode, označene crvenom ili plavom bojom, oba krda imaju tu istu turpiju. Tako da smo u banani kako god okrenemo. Beznađe. A treba nam samo malo više kiše, da pozelene travnjaci.

Nadam se da se nitko nije uvrijedio, ali je to, jbg, baš tako. Ustvari, boli me đoko je li se tko ljuti, prašim Pearl Jam i dobio sam od svoje najdraže Ovčice tu zlatno obojenu tekućinu, PIVO!